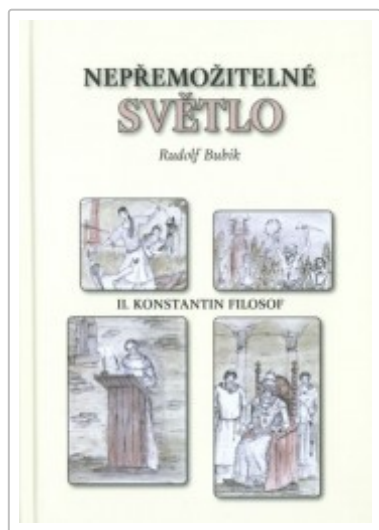

Nepřemožitelné světlo II. KONSTANTIN FILOSOFOV

Knihy | 22.6.2010 @ 6.00

Držím ji v ruce, potězkávám, kontroluji počet stran. V duchu se táži, proč byla zachována zoufalá grafická úprava přebalu prvního dílu a proč se vkusné ilustrace Petra Fiuráška, které uvnitř na stránkách vyniknou tak pěkně, topí v ušmudlané koláži. „Měli mi to zadat brigádně. Ani jako amatér v GIMPu bych to nedokázal takhle zbastlit“ říkám si pro sebe a frustrovaně srovnávám zevnějšek knihy s pavími obálkami publikací od Návratu. „Nesud' knihu podle obalu!“ vytrhuji proud svých myšlenek z povrchního fňukání.

A proto již jen ke knize samotné: V mimořádně krátkém odstupu vyšel druhý díl série *Nepřemožitelné světlo* nesoucí podtitul *II. KONSTANTIN FILOSOFOV*. Když se v knihovně objevil mezi čerstvými tituly, neváhal jsem.

Následující pokus o kritické uchopení druhého dílu série *Nepřemožitelné světlo* z pera Rudolfa Bubika píši s čistým svědomím objektivity a upřímnosti, neboť být pochlebňíkem je stejně nežádoucí jako být hnidopichem.

Autor: Rudolf Bubik

Nakladatelství: Křesťanský život

Počet stran: 353

Rok vydání: 2010

ISBN: 978-80-7112-148-0

Stránka za stránkou podléhala rychlému kmitání mých očí. Během čtení jsem se cítil jako na večerní červnové procházce, vždyť autor neklade před čtenáře strmé vrchy krkolomných formulací. V první části knihy jsem se s rozpaky potýkal nejvíce, to když mi jisté pasáže připomínaly spíše Ionescova dramata než historický román. Jakmile jsem se však ve druhé části octl ve starobylém světě čarodějů, vладыků a pánovitých katolických hodnostářů, do nějž přicházejí solunští bratři s nepřemožitelným světlem, začíná vyprávění získávat jistý dravý a úroveň, jež nabírá na obrátkách až do konce podobně jako kvalita vína na svatbě v Káně Galilejské.

Přesto se nemohu příliš rozplývat nad nádherou epiky, jelikož není přítomna. To by mě totiž „pravdomluvná“ literární věda chodila za trest v noci strašit. Jako čtenář, který zná autora zároveň vím, že kniha jistým způsobem přesahuje mantinely, mezi nimiž o puk slávy zápolí běžná díla.

Pokusím se objasnit podstatu problému: Pokusně jsme odsoudili knihu jako nesnesitelný škvár. Dobře. Tyto počty však nevychází dobře, zůstal jistý zbytek, jako po dělení špatným dělitelem. Dělili jsme trojku dvojkou, to se nedělá. Učiníme-li z knihy vlajkovou loď české letniční kultury, narazíme na útesy neúprosné kritiky, avšak odsoudíme-li ji jako škvár, zůstane nám v rukách obrovský nezařaditelný duchovní zbytek jako ocas vyplašené ještěrky.

Na mysli mám poslání díla a hloubku myšlenek palimpsestově vtahujících čtenáře dále do porozumění hlavnímu sdělení, že evangelium nešlo s dobou, ani s lidmi, ale s Duchem svatým. Co to znamená? Že Duch evangelia není z lidí, zato může být v nich a proto i nedokonalý smrtelník může nést dokonalou, nesmrtelnou zvěst, tedy nepřemožitelné světlo.

Vždyť i Konstantin učinil několik chyb. I hrdina víry nakonec podlehl nátlaku a vstoupil do katolického řádu jako Cyril. To už se však jeho díla mohli ve stejném Duchu chopit jiní, takže Konstantinovo pochybení neubralo evangelium na vitalitě. Jistě, bitvy byly ztraceny, opozice byla silná. Světlo evangelia je však ze své podstaty nepřemožitelné. I kdyby už nic jiného, toto se autorovi podařilo vystihnout názorně a velmi dobře.

Vidíme nyní, že *Nepřemožitelné světlo* svým charakterem vystupuje z řady. Není to ani věrná rekonstrukce, ani učebnice dějepisu, ani dramatické zpracování. Rudolf Bubik není Alois Jirásek ani Josef Svátek a kdo by tvrdil, že ano, dopustil by se nepříjemné chyby. Nepoukazuji nyní na kvalitativní rozdíl, abych dílo shodil, nýbrž na rozdíl duchovní, abych jej správně zařadil.

A tu se eo ipso táži tak, jak jsem se měl tázat na začátku: Co to vlastně držím v rukách?

Je to vyprávění – ať takové či onaké – především nesoucí nevšední vitální rozměr. Vyprávění svérázné jako vypravěč sám. Rudolf Bubik totiž v *Nepřemožitelném světle* vybrousil (pro něj charakteristický) nekompromisní názorový břit. Mluvím o jádru teologicky-mravního naučení patrném vždy, když se nově obrácení horlivě zbavují medoviny a vína, urovnávají rodinné vztahy, odvracejí se od černokněžníků, pálí či zakopávají fetiše a naopak hoří láskou k Božímu slovu. Na mnoha místech nacházíme my, kteří autora známe, útržky jeho ústního vyučování, jeho oblíbené bonmoty, důvtipné glosy, pepné výroky a celý jeho světonázorový aparát vůbec.

Poslední částí mozaiky, jež mne dovádí ke konečnému názoru na knihu, je skutečnost rychlosti, s jakou je série psána. Ještě před necelým rokem nebyl na světě ani jeden díl a dnes, elá hop! Už nyní v dále slyším tiskařské stroje, jak si mnou válce na brzké třetí pokračování (zajisté nemenšího rozsahu). Autor zkrátka kvaltuje kupředu třetí kosmickou rychlostí. Pokynem k začátku tvorby mu byl, jak sám píše, nadpřirozený prožitek. Když k tomu připočtu jeho vysoký věk, docházím k následujícímu úsudku:

Nepřemožitelné světlo je sumou autorovy osobnosti v jeho posledním tažení. Vrcholnost tohoto díla se projevuje právě ve výše popsaném duchovním vkladu. Je to zatím nejširší odraz autorova celoživotního sdělení, jeho kšaft. Na tom necht' leží náš zřetel.

<https://selah.cz/knihy/nepremozitelne-svetlo-ii-konstantin-filosof/>